Ч. 220. Субота 16 (3) жовтня 1909. Рік XIX.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

РЕДАКЦИЯ і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

ПИСЬМА приймають ся лиш франковані.

РУКОПИСИ звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почтової.

РЕКЛЯМАЦИЇ незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в агенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Старостствах на провінциї:
на цілий рік К 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . . „ —·40
Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . . „ —·90
Поодиноке число 6 с.

Сойм краєвий.

Вечірне засідане з д. 13. жовтня. — 54 засідане I. сесиї IX. періоду.

Передвчерашне вечірне засідане розпочало ся по 8 години промовою ґенерального бесідника п. Сколишевского в справі украєвленя доріг. Бесідник сконстатував передовсім, що повіти і громади не вивязали ся вдоволяючо з своєї місиї на поли комунікациї. Причиною того було м. и. забиране державою львиної части податків та виділене з громади найсильнійшого члена податкового — двірского обшару. Другою причиною лиха єсть то, що у нас одні дороги удержує правительство, другі край, тож бесідник ставить резолюцию, поручаючу краєвому Виділови переведене переговорів з правительством що до обнятя в управу правительственних доріг за винагородженем, відповідаючим дотеперішним видаткам на удержане при увзглядненю подорожіня цін материялів і роботизни. Крім того вимагав ще бесідник, щоби ве придержувано ся строго принципу, щоби дорога не могла мати нігде спаду більшого як 5 проц, бо особливо в гірских околицях може він доходити до 8 проц. Партия бесідника буде голосувати за внесенями комісиї.

Пос. Урбаньский як ґенеральний бесідник pro звалює вину за лихі дороги в краю на центральне правительство, котре трактуючи Галичину від десяток літ як ринок збуту для західних провінций, не зробило нічого для економічного піддвигненя краю. Краєві додатки до податків на цїли дорогові зросли з 8 проц. на 41 і пів проц., а правительство в 1908 р. обнизило субвенцию дорогову. Бесідник кінчить свої виводи поставленєм резолюциї, яка домагає ся, щоби в 1913 р. украєвлено 500 км. так само як в роках 1911 і 1912, а не тілько 100 км. пропонованих через комісию.

По короткій відповіди референта Єнджейовича почала ся специяльна дебата.

Пос. Куровець заступав ся за потребами Калушини та поставив резолюцию, щоби краєвий Виділ на найблизшій сесиї предложив соймови справу украєвленя повітової дороги з Калуша до Ясеня через Лоззини, а пос. Л. Винничук зажадав украєвленя дороги до Войнилова.

Пос. Менціньский, оглянувши справу будови доріг за послідних 30 літ, сконстатував, що на 60.000 кл. доріг єсть доси тілько тисяч вісїмсот кількадесять км. краєвих доріг. Предложене краєвого Виділу пропонує на р. 1911 і 1912 украєвлювати по 500 км. а дальше через 15 літ на 100 км., та бесідник заявляє ся за резолюциєю пос. Урбаньского, щоби в тім третім роцї 1012 їм замість 100 км. украєвити 500 км., бо тепер пора затвердити проєкт ширшого та енерґічнійшого украєвленя доріг.

По ухваленю внесень комісиї почала ся дискусия над резолюциєю пос. Урбаньского. По промовах посла Дембовского і внескодавця та референта, зарядив кр. Маршалок голосоване, але що і за і против згаданої резолюциї заявило ся рівно по 55 голосів, то она перепала.

Резолюциї прочих послів а між ними пос. Олесницкого в справі украєвленя дороги Лавочне-Тухолька-Сморже передано краєвому Виділови до розслідженя.

По тім принято без дебати справоздане дорогової комісиї про петициї кількох виділів повітових в справі субвенциї на будову доріг.

Відтак перейшла палата до дебати над торговельними договорами з Румунією і прочими балканьскими державами.

В тій справі предложила окреме внесене більшість комісиї краєвого господарства, а окреме меншість. Вперед відчитав внесене референт меншости пос. Васунґ, яке звучить: „Сойм, поновляючи ухвалу з дня 12-го марта 1907, взиває правительство, щоби недопустило до отвореня границї румуньскої та пограничних держав балканьских і для імпорту живого товару і безрог, а також битого мяса та щоби

Султаньский сивий.

Сьміховинка з войскового житя — Ліхдорфа.

1.

В каварни Фішера над берегом Дунаю, де сходили ся майже всї офіцири великого ґарнізону, сидів майор Кернер коло вікна з високими шибами і знеохочений виглядав на городець перед кавариєю. А той городець творили кільканайцять вазонів з запорошеними олеандрами та кілька сірозелених стін вкритих прочитаном. Поміж тим стояло більше число білих мармору столів, а коло декотрих з них сиділи офіцири з ріжних полків.

Майор Кернер був невеселий, єму не давала спокою журба, котрої не міг позбути ся. Недавно тому так якось було склало ся, що він переїзджаючому шваґрови султана зробив якусь прислугу. Він вже й забув був на то, як єму то пригадали в дуже приятний спосіб. Падишах прислав майорови Юлієви Кернерови на знак своєї вдяки ордер, оттакий завбільшки як малий таріль і пишного арабского сивого коня.

Оба дарунки зробили майорови велику радість. Доси украшали его грудь лиш офіцарска службова відзнака і якийсь медаль наданий на спомин. Тепер же на скромнім кабатї майора видніла ся ще й велика зьвізда, котра гарно відбивала ся від его мундура. А що до сивого, то він зовсім відповідав всїм вимогам, які любитель коний і знаток тих зьвірят може до них ставити. Ахмед,— так називала ся тота чудова шкапа — сьвітив ся як розтоплене срібло, великі очи були легонько червонаві, копита білі, запястки хороші, тоненькі, а грива і хвіст сягали аж до землї. Кінь був знаменито уїзджений, відчував кожде потиснене ніг, в писку був дуже чутливий і не треба було аж острого зубела.

Майор був трохи суєтний і для того не мало гордий з того, що всї люди, особливо же дами, ставали на улици і дивили ся за ним, коли він на Ахмеді їхав.

На жаль мав той сивий і свою злу сторону. Як всї арабскі коні був він нервовий, або, як то кажуть, бояв ся землї. З тої причини мусїв майор оминати головні улицї, де дзвонили трамваї і де їхали незвичайно скоро фіякри. Коли виїздив на прохід, то мусїв їхати подальшими бічними улицями, мусїв — як то сам говорив—привзвичаювати Турка до европейских відносин.

На щасте дорога на місце муштри ішла самими тихими улицями і майор міг тут зовсїм спокійно їхати на своїм сивім. Але безпосередно перед тим полем екзецирки була якась мала трудність, котру майор умів в добрий спосіб побороти. Там бачите, стояла мала деревляна будка, якраз так велика, що в ній міг помістити ся один чоловік. Там сидів спокійно акцизник і думав думку, коли не було що робити.

Отже коло тої будки не хотів сивий ніяк переходити, бо то бачите на цілім Востоці нема споживкового податку, отже тота будка була для него зовсім щось нового. Уживати острогів або пуджівна майор не хотів з деяких причин; він, бачите, коли сидів на кони, був незвичайним любителем зьвірят і уникав всякої лютости. Розуміє ся, що то не стояло в ніякій звязи з їздою, як то підозрівали злобні люди; ні, пан майор держав ся добре на кони і в розмові нераз натякував, що по правдї повинен би був служити при кавалериї.

Щоби полохливого Ахмеда укоськати, носив майор Кернер завсїгди в кишени свого кабата кілька кусників цукру при собі. Коли Ахмед розпер ся ногами перед будкою акцизника, то майор сягнув до кишенї позаду і всунув коневи до писка кусник цукру, а сивий рушив тодї зараз з місця і ішов вже дальше спокійно.

Кінь і їздець привикли до того небавком. Майор вже й не думав о тій примсї свого коня; скоро лиш показала ся будка акцизника, Ахмед дістав свій цукор. Тої тихої угоди держали ся пан і кінь непохитно.

Отже якраз тепер думав майор о своїм сивім; кінь був причиною, що він такий якийсь знеохочений виглядав крізь вікно. Кернер подав був о відпустку на чотири неділї і одержав еї вповні, чого не сподівав ся. Тепер хотів він виїхати де до купелів або на село, як то вже давно собі того бажав. Будучи молодим офіцером, Кернер не оглянув ся за відповідною подругою, а тому по части були винуваті і ті нужденні ґарнізони, в які его пхали. А може то так і добре стало ся, бо за молоду

ме дозволила на перевіз товару і мяса до німецкого цісарства инакше як тільки в пльомбованих вагонах і при захованю найдальше ідучих средств осторожности“.

Резолюция більшости, предложена референтом пос. Кшиштофовичем, звучить:

„1. Сойм жалуючи, що правительство при заключуваню торговельного договору з Румунією не увагляднило в цілости ухвали сойму з 12 марта 1907 р., а розумиючи політичну вагу того договору, взиває з цілим натиском правительство, щоби з уваги на те, що постанова договору про введене битої худоби і безрог в границї держави спричинює велику утрату для рільництва Галичини, взяло перед наконечним полагодженем тої справи в парляменті як найенергічнїйше в оборону інтереси хліборобства і годівлї худоби та признало краєвому рільництву такі користи, котрі вирівнали би утрати, що їх Галичина наслїдком некористних постанов договору мусить терпіти.

„2. Сойм застерігає ся против подібних постанов при договорах з иншими балканьскими державами та взиває правительство, щоби при заключуваню дальших торговельних договорів увагляднило в цїлій основі ухвалу сойму з 12 марта 1907 р.“

Розвинула ся над тими резолюциями дуже обширна дискусия, котра виповнила цїле вечірне засїдане. Відтак по 12 годині замкнув п. Маршалок засїдане.

Вчерашне засїдане розпочало ся по год. 10 рано. Відчитано наглячі внесеня і інтерпеляциї, а відтак приступлено до дальшої дискусиї над торговельними договорами, в котрій між иншими забирає голос і Є. Е. п. Намістник др. Бобжиньский.

З огляду на політичну вагу справи уважає і п. Намістник обовязком зазначити своє становище. З огляду на два поборюючі себе посольскі табори зазначує він, що хоч імпорт чужого товару і мяса відограють певну ролю в економічних взаєминах, на цїну товару впливають також такі обставини як цло загранична, кошти перевозу а вкінци справа посередництва між консументом і продуцентом.

Після розважуваня тих чинників не треба пересаджувати небезпечности трактатів для рільництва, а радше подбати при затверджуваню трактатів о сповнене ріжних постулятів сойму, котрі тепер лекше осягнути в формі рекомпензати.

Крім тих вимогів реальної політики економічної треба брати в рахубу вгляди реальної політики на державне становище Австриї. Бесїдник звертає увагу, що не треба перецінювати своїх сил, бо повстаня дали болючу науку. Коли ходить о удержане цілого політичного напряму, на котрім наша політика в тій державі від 40 лїт опирає ся, то треба добре надумати ся, чи задля хову товару можна квестіонувати ту політичну дорогу, по котрій край наш доси ішов. П. Намістник пiдчеркував дальше, що хов товару не кладе ся на жертвенник утопійним, але на вівтар обороны цїлости нашого становища і позициї економічної. Треба отже Полякам уважати, щоби через худобу не утратити свободи і опіки, якої досї зазнають, тому бесїдник має надію, що сойм не зійде з дотеперішного шляху своєї політики.

Промовляв ще пос. Стояловский і боронив становища більшости. Вкінци вибрано ґенеральними бесїдниками „против“ др. Козловского і „за“ др. Рутовского.

На тім о год. $2^{1}/_{4}$ замкнув п. Маршалок раннїшне засїдане.

Новинки.

Львів, дня 15 жовтня 1909.

— **Відгомін замаху з 1853 р.** Є. В. Цїсар приймив вчера по полудни на окремій авдиєнциї п. Марию Тропшову, жінку будівничого Тропша. П. Тропшова, яко 13 лїтна дївчинка, знайшла ся була якраз в тій хвили, коли різник Еттенрайх, безпосередно по замаху на молоденького тодї Монарха, виконанім кравецким челядником з Угорщини Лїбенїм, зловив злочинця і післав п. Тропшову по полицию. Є. В. Цїсар довідавши ся случайно, що Тропшова ще жиє, висказав бажане побачити єї і визначив їй на вчера авдиєнцию.

Додати тут ще потреба, що батько дївчинки не хотів свого часу, щоби она була на авдиєнциї у Цїсаря та щоби дістала якесь відзначене бо бояв ся, щоби дитині не перевернуло ся в голові. За то дістала дївчинка инше відзначене: В наслїдок того, що побігла на полицию, спізнила ся на пополудневу науку до школи, а учителька за кару казала їй клячати. Аж коли справа вияснила ся, малу увільнено від кари, а директорка школи дала тодї на памятку малу брошку. Ту брошку мала пані Тропш принести вчера з собою, щоби її показати Монарсї.

— **Краєва Рада шкільна** іменувала заступниками учителїв в гімназиях і школах реальних між иншими: Волод. Анґелєвского і М. Ґоломба в Жовкві; Льва Редкевича в рускій гімназиї в Перемишли; Ст. Тировича в Сяноцї; Т. Срібного в академ. гімназиї у Львові, Евг. Форостину і В. Пачовского при філії акад. гім. у Львові; Ст. Вілька в школї реальній в Ярославі; Р. Хомяковского в Камінцї Струмил; о. Е. Барановского заст. учит. релігії гр. катол. в Бучачи; — Е. Кнобльоха заступником учителя при мужескій семинариї учительскій у Львові; — перенесла заступників учителїв: дра С. Вагмана до руск. гімн. в Перемишли; М. Коваля до Бродів; К. Яворского до Городка; Едв. Горвата до Золочева; Ст. Вайдовича до Бродів; М. Мірчевского до Дрогобича; Й. Бавра до Самбора; дра Шмідера до Дрогобича; В. Левицкого до Ярослава; Ст. Ґржимальского до школи реальної в Тернополи.

— **Популярно-наукові виклади** Тов. з ім. Петра Могили в Самборі відбувати-муть ся в суботи о год. 6 вечером в салї тов. „Руска Бесїда“ на слїдуючі теми: 1) Дня 16 с. м. Ґеринович В., проф. ґімн. „Між тайнами природи“; 2) дня 23 с. м. др. Людкевич Ст., проф. ґім. „Про ритміку в музиці“; 3) дня 30 с. м. Бойцун Ол., проф. ґімн. „Реформация і єї вплив на українське письменство в XVII і XVIII ст.; 4) дня 13 падолиста др. Лев Лопатиньский, канд. адв. „Мойсей Івана Франка“; 5) дня 27 падолиста Кордуба Степан, проф. сем. „Будова земскої кори“; 6) дня 11 грудня Білиньский Теодор проф. семин.: „Наші женщини і напрям їхнього вихованя“. На незанятї в сїм роцї суботи упросило товариство посторонних прелеґентів, так що відчити будуть правильно відбувати ся кождої суботи. Вступ 20 с., для міщан, селян і учеників 10 с. Близші інформациї подає голова місцевого комітету п. Білецький Теодор, проф. семинариї.

— **До громадян надвірнянского повіта.** Заходом місцевої філії „Просьвіти“ відбуде ся в Надвірній в днях від 1—21 падолиста с. р. касово-крамарский курс під управою п. Ярослава Литвиновича зі Львова. Услівя принятя: 1) Кандидат мусить вміти добре читати і писати. 2) Вік від 16 до 45 лїт. 3) Відбуте хотьби малої практики при касї або крамници. На курс, особливо крамарский, прийме ся й дївчат. Для біднїйших безплатне приміщене Приладди для всїх даром. Зголошуватись треба на руки судиї Осипа Чубатого.

— **З Ліська.** Дня 19 с. м. відбудуть ся в комнатї читальнї „Просьвіти“ в Ліську основательскі а рівночасно перші загальні збори товариства „Спілкова торговля“ системи Роґдель. — За комітет: Михайло Габлїньский, др. Петро Войтович.

— **Репертуар руского театру в Тернополи.** Саля Міщаньского Брацтва. — Початок о 8 год. вечером. Білети продає Народна Торговля.

В суботу, 16 с. м. „Жидівка“, опера Галевія.

— **Дрібні вісти.** Депутация коломийскої Ради громадскої вручила оногди диплом горожаньства пос. Стефанови Мойсї, а депутация Ради міста Рави рускої такий же диплом др. Стан. Старжиньскому. — В Чернівцях відставлено до арешту якогось Симона Гуттерера арештованого в Новоселици яко підозрілого о шпіґуньство. При арештованім, котрий походить мабуть з Вижниці, знайдено 600 рублїв. — На школу директора школи

вибираємо більше серцем а в старім віці більше розумом а то єсть рішучо лїпше. Але до вибору розумом надають ся найлїпше дорогі місця купелеві або лїтниска і туда то хотів він тепер вибрати ся. Майорови Кернерови таки вже здавало ся, що він заручив ся з якоюсь красною, молодою, богатою і знатного роду панною та що позбув ся вже раз на завсїгди всїх тих малих клопотів, які єго тепер мучили.

О стільки було би все добре, але красним плянам пана майора стояв на перешкоді єго арабский сивий. Що буде з тим дорогим конем, хто буде на нім їздити, коли майор піде на село? Першому лїпшому офіцирови не хотів він повірити свій скарб, старші офіцири від піхоти, на котрі би можна було спустити ся, не хотїли майже нічого знати й про свої власні коні, всї воліли сидїти на вигідній софі як на невигіднім сїдлї а о молодих паничах годї було й думати, они були би на дорогім благороднім Ахмедї парадували лиш попід вікна та показували на нім всілякі нездалї до нічого штуки. Ні, то годї!

Майора Кернера брала ся просто розпука, не знав, як залагодити сю трудну справу. Нараз розʼяснило ся єму в голові і аж очи єму засьвітили ся.

В городци перед каварнею показав ся молодий офіцир від гузарів, поздоровив чемно на право і ліво та сїв собі коло якогось капітана від ґенерального штабу, котрий очевидно ждав тут на него.

Що мені Тот не прийшов зараз на гадку — сказав майор сам до себе. — Такого мені треба. Тота уважають за найлїпшого їздця в єго полку а до того він ще й залицяє ся до доньки команданта корпуса, отже можу бути певний, що не буде парадувати попід вікна, бо попри команданта корпуса їздить лиш той, хто в службі безусловно змушений до того. Того Тота наслав мені таки сам Господь Бог в моїй розпуцї!

Майор встав і вийшов до городця до обох офіцирів, котрі смирно єму поклонились.

— Позволите, що на хвильочку присяду ся до вас? — спитав майор. — Маю з Тотом поговорити кілька слів.

Оба молоді мужчини зробили місце і майор сїв собі коло них.

— Ти знаєш — говорив він до Тота дальше — що я нинї розпочинаю чотиронедїльну відпустку. Я вже здав нинї команду, отже я вже, так би сказати, чоловік зовсїм вільний, лиш одна дрібна справа ще мене тут задержує і із за неї хочу тебе просити о твою чемність.

— Коли можу тобі чим услужити — відповів Тот — ти знаєш, що потребуєш лиш приказати.

— То просьба, яку я маю до тебе, а як би ти єї сповнив як товариш, то станув би мені дуже в пригодї. Ти знаєш мого Ахмеда, того пишного сивого, котрого я дістав в дарунку від султана. Я хотів би віддати коняку на час моєї неприсутности в якісь певні руки. Ти зробив би менї приятельску прислугу, як би ти менї обіцяв взяти Ахмеда під свій догляд і особисто на нім їздив, доки я не верну.

— Дуже радо, пане майоре, — відповів Тот — сповню охотно твоє бажане. То менї в сїй хвили, що правда, не так легко прийде, як тобі здає ся. Мушу завтра віддати назад мого послугача. Єго батько помер, він мусить обняти господарство і з тої причини іде скорше на урльоп. Якого я тепер дістану, то ще не знаю, наші люди кінчать вже свою службу; отже дістану хиба якогось тимчасом. Розуміє ся, що буду сам їздити на кони; впрочім прикажу вахмайстрови, щоби й він уважав на сивого. Чи може ще чого собі бажаєш?

(Дальше буде).

рільничої в Дубланах п. Поморского вкрадено тамтої ночи столове срібло вартости 400 К. — Згублено книжочку гал. Каси ощадности на 60 К, виставлену на імя Ядвиґи Прухницкої. — П. А. Вайсовій вкрадено в Ринку полярес, в котрім було звиш 110 К.

† **Померли:** Христина Сальвицка, вдовиця по гр. кат. пароху в Мавковичах, упокоїла ся в домі свого сина дня 11 с. м. в 93 р. житя.

— **Про убите бл. п. Фрайтаґа** доносить „Czern. Tagblatt" дальше: Слідство в справі убитя Фрайтаґа веде жандармерия і суд повітовий у Вашківцях. Доси не видало слідство позитивного висліду; познаки що до арештованого Данилюка ослабли, підчас коли арештоване доконане дня 12 с. м. не вияснило справи. Судовий знаток, рушникар Вацлявек, твердив, що знайдені в рані кусники олови не подібні до олова знайденого у Данилюка. Данилюк каже, що в день убитя Фрайтаґа стріляв до кавок. — Ві второк арештувала жандармерия селянина, котрий вже перед двома роками відгрожував ся публично Фрайтаґови, що его убє а в послідних часах повтаряв ту погрозу. З причини погрози того селянина жандармерия перед двома роками стерегла Фрайтаґа через довший час. Доси у арештованого селянина не знайдено нічого підозрілого. Не стверджено також, чи той селянин відгрожував ся з причин політичних, чи з причини процесу о наруше не власности.

— **Чародійска шапка.** Бельґійскі ґазети розповідають слідуючу, — чи правдиву, то иньша річ, але дуже добре видуману пригоду якогось Німця, котрий приїхав був сими днями до Брукселї. Тому чоловічкови забагло ся в столици Бельґії заміняти капелюх за вигіднійшу шапку і так вибрав ся на місто оглядати займавости бельґійскої столиці. Ходив цілісенький день від рана до вечера. Але як же здивував ся, коли вернувши на ніч домів зачав розбирати ся і в кождій із своїх кишень в плащи і в жакеті а навіть і в штанах знайшов добре набиту портмонетку. Не міг собі тої несподіванки ніяк пояснити. Забобонним чоловіком він не був, але тут кінчив ся весь его розум. Але що він мав красний зиск а ніякої шкоди при тій своїй пригоді, то мовчав о тім а гроші сховав.

На другий день вибрав ся він знов оглядати місто. Коли хотів знов положити ся на спочинок, здивоване его дійшло вже до найвасшого степеня. Попередного дня приніс був домів шість повних мошонок, а тепер мав їх вже десять. Тота тайна гра зі щастем, котрої він не міг собі ніяк пояснити, перепудила Німця дуже. Яко чоловік порядний, побіг він зараз на поліцаю а комісар, хоч і побачив перед собою шіснайцять портмонеток, зібраних разом як би якимсь чародійним способом, лиш покивав на то головою. Скликано зараз найзручнійших тайних аґентів, щоби сю загадочну справу розслідити. Щоби же видіти Німця при такій самій роботі, при котрій его стрітило таке чудо, вислано его, щоби він знов ходив по місті і оглядав его займавости. Аж сим способом удало ся вияснити цілу загадку. Всі тоті мошонники, що пхали ся по музеях, в старих палатах та коло всіляких памятників до чужинців, виконували пильно свое ремесло і з такою самою зручностию, з якою крали, пхали Німцеви свою добичу до кишені.

Тоді набрали детективи підозріня, чи той Німець не який незвичайно проворний злодій, покровитель якоїсь небезпечної ватаги злодіїв, котрий хотів би поліцаю на щось заманити і они замкнули его, здоймили з него цивільне одінє, а убрали в арештантске. Злодіям поки що дали спокій, лиш добре їх пильнували. Аж ось впало детективам в очи, що всі тоті спритні злодії мали однакові шапки і по них пізнавали ся; шапки тоті були знаком, що всі они належать до одної ватаги злодійскої.

Але таку саму шапку носив також і Німець, котрого аґенти підозрівали, що він есть проводирем ватаги. Союзан арештовано, а відтак ставлено їх свому ватажці до очий. Всі однак казали, що не знають того чоловіка, а Німець боронив ся з цілою енерґією против того, щоби его посуджувано о дружбу з такими ґюдцами. Детективи вели свої доходженя дальше і відкрили також капелюшника, котрий поробив злодіям їх шапки. У того капелюшника явив ся був також і згаданий Німець. На жадане злодіїв зробив був капелюшник кількайцять таких однакових шапок на замовлене для злодіїв, а що ему той фасон подобав ся, то він зробив кількадесять і для себе, а одну з них продав і Німцеви. Злодії побачивши Німця в їх шапці, були певні того, що він належить до їх союза. Колиж виділи, що він не краде, то гадали, що він вибраний на укривача і віддавали ему всі крадені гроші. Так отже вияснила ся загадка чародійної шапки. Німця випустили на волю, а злодії ждуть заслуженої справедливо кари.

Телеґрами.

Відень 15 жовтня. Як довідуємо ся, здержано приймане материялів до реґуляциї Прута від дот перішних доставників. Справа дальшого приймання буде порішена, скоро суд видасть знаходячий ся у него матерiял доказовий. Міністерство публичних робіт вислало на Буковину слідчу комісию.

Відень 15 жовтня. Нині отворено тут конґрес правительствених лікарів, на котрий прибуло богато делеґатів з Галичини.

Берно моравске 15 жовтня. Пильність внесеня пос. Люкша і тов. в справі договору з Румунією сойм відкинув всіма голосами против 13 голосів аґрарпiв.

Париж 15 жовтня. Аґенция Гаваса доносить з Барцельони, що вчера вечером вибухла там бомба.

Барцельона 15 жовтня. Знайдена на улици бомба вибухла, аж коли єї перевожено. Внаслідок вибуху ніхто з людий не потерпів.

Париж 15 жовтня. Виділ ради міскої ухвалив предложити на найблизшім засіданю повної ради внесене о надане одній улици назви Феррера та щоби місто Париж заняло ся вихованем двох его внучків.

Париж 15 жовтня. Тіло Феррера поховоено вчера рано на тутешнім кладовищи.

Петербург 15 жовтня. Сенат має відмовити затверджена реґуляміну перед ухваленою думою.

Рим 15 жовтня. Вчера вечером були всі склепи замкнені. Улицями пересували ся ґрупи демонстрантів, одиак не прийшло до ніяких розрухів. Також і з инших місцевостий доносять о вибуху ґенеральних страйків і маніфестациях з причини страченя Феррера.

Триест 15 жовтня. Підчас вчерашних демонстраций з причини страченя Феррера в Іспанії хотіли демонстранти дістати ся перед конзулят іспаньский, але поліция їх відперла. До поліциї стріляно з револьверів, але не зранено нікого. Одного поліцияна зранено тяжко каменем в голову. Арештовано загалом 54 осіб.

Рух поїздів зелїзничих

обовязуючий з днем 1 мая 1909 р. після часу середно-европейского.

Замітка. Поїзди поспішні визначені грубим друком. Нічні години від 6·00 вечером до 5·59 рано суть означені підчеркненем чисел мінутових.

Приходять до Львова

на головний дворець:

З Кракова: 2^{30}, 5^{50}, 7·25, 8^{55}, 9·50, 1·10*), **1·36**, 5·45, 8^{40}, 9^{50}.
*) З Тарнова.
З Підволочиск: 7·20, 12·00, 2^{15}, 5·40, 10^{30}.
З Черновець: 12^{20}, 5^{45}*), 8·05, 10·20*, 2^{05}, 5·58, 6^{40}, 9^{30}.
*) Із Станиславова. *) З Коломиї.
Зі Стрия: 7·29, 11·45, 4·25, 11^{00}.
З Самбора: 8, 9·57, 2, 9^{00}.
З Сокаля: 7·10, 12·40, 4·50.
З Яворова: 8·05, 5.

На „Підзамче":

З Підволочиск: 7·01, 11·40, **2**, 5·15, 10^{12}.
З Підгаєць: 10·54, 7·26 *), 9·44, 6·29 *), 11^{55} *).
*) З Винник.

На дворець „Львів-Личаків":

З Підгаєць: 10·38, 7·10*), 9·28, 6·13*), 11·39 *).
*) З Винник.

Поїзди льокальні.

З Брухович:
що дня: від $^1/_5$ до $^{30}/_9$ 8·15, 8^{20}.
„ $^1/_6$ до $^{30}/_9$ 3·27, 9^{35}.
„ $^1/_7$ до $^{30}/_9$ 5·30.
в неділї і р. к. сьвята: від $^1/_5$ до $^{31}/_5$ 3·27, 9^{35}.
З Янова:
що дня: від $^1/_5$ до $^{30}/_9$ 1·15, 9^{25},
в неділї і р. к. сьвята: від $^2/_5$ до $^{12}/_9$ 10·10.
Зі Щирця: в неділї і р. к. сьвята від 30/5 до 12/9 10^{15}.
З Любіня: в неділї і р. к. сьвята від 16/5 до 12/9 11^{45}.
З Винник що дня 3·44.

Відходять зі Львова

з головного двірця:

До Кракова: 12^{45}, 3^{50}, 8^{25}, 8·40, 2^{45}, 3·30*), 6^{12}, **7**, 7·35, 11·15.
*) до Ряшева.
До Підволочиск: 6·20, 10·40, **2·16**, 8^{00}, 11^{10}.
До Черновець: 2^{50}, 6·10, **9·10**, 9·35, **2·23**, 2·50*), 6^{00}*), 10·38
*) до Станиславова, *) до Коломиї.
До Стрия: 7·30, 1·45, 6^{55}, 11·25.
До Самбора: 6, 9·05, 3·40, 10^{45}.
До Сокаля: 6·14, 11·05, 7^{10}, 11^{35} *)
*) до Рави руск. (лиш в неділї).
До Яворова: 8·20, 6^{30}.

З „Підзамча".

До Підволочиск: 6·35, 11, **2·31**, 8^{29}, 11^{32}.
До Підгаєць: 5·35*), 6·12, 1·30*), 6·30, 10·35*).
*) до Винник.

З „Львів-Личаків".

До Підгаєць: 5·53*), 6·32, 1.49*) 6·50, 10^{54}*).
*) лиш до Винник.

Поїзди льокальні.

До Брухович:
що дня: від 1/5 до 30/9 7·21, 3·45.
„ 1/6 до 30/9 2·30, 8^{34}
„ 1/7 до 31/8 5·50.
в неділї і р. к. сьвята від 1/5 до 31/5 2·30, 8^{34}.
від 1/6 до 30/9 12·41.
від 1/7 до 31/8 9·—
До Янова: що дня від 1/5 до 30/9 10·10, 3·37
в неділї і р. к. сьвята від 2/5 до 12/9 1·35
До Щирця: в неділї і р. к. сьвята від 3/05 до 12/9 10·35.
До Любіня: в неділї і р. к. сьвята від 16/5 12/9 2·15.
До Винник що дня 5^{30}.

За редакцию відповідає: **Адам Креховецкий.**

З друкарні В. Лозиньского, під зарядом І. Недопада. (Телефона ч. 527).